

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **M. C.**, bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. Pavlom Novotným, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 47, proti povinnému **A. M.**, bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Ťatliaka č. 2051/8, **o námietkach povinného proti exekúcii a bytovej náhrade a o návrhu povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 6 Er 83/2010, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. marca 2012 sp. zn. 5 CoE 13/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline označeným uznesením odmietol odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „exekučný súd“) z 10. januára 2012 č. k. 6 Er 83/2010-131, ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti exekúcii i proti bytovej náhrade a ktorým bol zároveň zamietnutý návrh povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a na jej zastavenie. Odmietnutie odvolania odôvodnil jeho neprípustnosťou poukazujúc na ustanovenie § 202 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 50 ods. 4, § 57 ods. 1 a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie povinný. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd mu odmietnutím odvolania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Poukazoval na to, že v otázke prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti, je súdna prax rôzna. Uviedol, že ústavne konformným je taký výklad, podľa ktorého za rozhodnutie podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku, proti ktorému je odvolanie prípustné, treba považovať nielen rozhodnutie o zastavení exekúcie, ale aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý bol podaný z dôvodov uvedených pod písm. a/, b/, f/ až h/.

Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako neprípustný odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preskúmal podané dovolanie z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že v danej veci nie je prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž ani o jeden z prípadov prípustnosti dovolania uvedených v tomto ustanovení, teda nejde o zmeňujúce, ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o uznesenie odvolacieho súdu, ktorým by rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia,

spočívajúca v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, by mohla byť daná aj v prípade rozhodnutia súdu o odmietnutí odvolania, ak by pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Odmietnutie odvolania v preskúmvanej veci odôvodnil odvolací súd jeho neprípustnosťou. Dovolací súd sa preto zaoberal správnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska riešenia procesnej otázky prípustnosti odvolania.

Odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona (§ 202 ods. 2 O.s.p.).

Citované ustanovenie § 202 ods. 2 O.s.p. stanovuje zásadu, podľa ktorej proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku odvolanie nie je prípustné, pokiaľ nie je výslovne ustanovené, že odvolanie prípustné je.

V prejednávanej veci odvolanie povinného smerovalo proti celému uzneseniu exekučného súdu, teda jednak proti výrokom o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii i proti bytovej náhrade, a jednak aj proti zamietnutiu jeho návrhu na vyslovenie neprípustnosti exekúcie a na jej zastavenie. V súvislosti s neprípustnosťou odvolania proti výrokom o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii a proti bytovej náhrade exekučný súd správne poukázal na ustanovenie § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, ktoré výslovne stanovuje prípustnosť odvolania len proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam. Uvedené ustanovenie v spojitosti so zásadou vyplývajúcou z § 202 ods. 2 O.s.p. potom správne interpretoval tak, že proti rozhodnutiu o zamietnutí týchto námietok odvolanie nie je prípustné.

Odvolací súd správne odmietol odvolanie povinného i proti výroku uznesenia exekučného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Tento právny predpis v § 57 ods. 1 ukladá exekučnému súdu povinnosť zastaviť exekúciu (či už na návrh alebo aj bez návrhu), ak sú dané dôvody uvedené pod písmenami a/ až j/ tohto ustanovenia. V § 58 ods. 4 zároveň výslovne ustanovuje, že proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ je prípustné odvolanie. Odvolanie teda pripúšťa len proti uzneseniam o zastavení exekúcie a to

z dôvodov uvedených pod označenými písmenami. Pod rozhodnutiami podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku možno totiž rozumieť len uznesenia o zastavení exekúcie, ak je daný niektorý z výslovne označených dôvodov. Uznesenie o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie zjavne takýmto rozhodnutím nie je. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku v znení platnom v čase rozhodovania exekučného súdu výslovne nezakladalo (a ani v súčasnej dobe nezakladá) prípustnosť odvolania aj proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie.

Takýto výklad je aj ústavne konformný, pretože rešpektuje účel exekučného konania, ktorým je nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí. Exekučnou činnosťou sa napĺňa právna ochrana právoplatným rozhodnutím potvrdeného subjektívneho práva, ktorého podstatou je moc prinútiť toho, kto toto právo porušil, správať sa určitým spôsobom. Tento účel by mohol byť marený, ak by sa exekučné konanie predlžovalo rozhodovaním o opravnom prostriedku povinného proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie z ním tvrdeného dôvodu. Z hľadiska povinnosti exekučného súdu zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku nie je rozhodujúci povinným tvrdený dôvod pre takéto rozhodnutie, ale skutočne existujúci, t. j. exekučnému súdu preukázaný dôvod prekážky ďalšieho vykonávania exekučnej činnosti. Okrem toho uvedená interpretácia je súladná aj s už spomínaným ustanovením § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, nepripúšťajúcim a contrario odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii. Zabraňuje totiž tomu, aby sa neprípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok dala obchádzať odvolaním podaným proti uzneseniu o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, a to zvlášť za situácie, aká nastala aj v predmetnej veci, t. j. ak námietky proti exekúcii spočívali v rovnakých dôvodoch, aké povinný označil aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Odvolací súd preto odmietnutím odvolania neodňal povinnému možnosť konať pred súdom.

Interpretáciou § 58 ods. 4 Exekučného poriadku takým spôsobom, že toto ustanovenie výslovne pripúšťa odvolanie len proti uzneseniam o zastavení exekúcie z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ označeného právneho predpisu, zotrúva dovolací súd na právnom názore vyslovenom už v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 53/2011 z 31.5.2011. Zároveň z dôvodov uvedených v predchádzajúcich odsekoch sa nestotožňuje s riešením tejto otázky v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 130/2009 z 24.9.2009, 1 Cdo 308/2006 z 26.2.2007 a 3 Cdo 306/2008 zo 14.5.2009, v ktorých právny záver, podľa

ktorého z hľadiska prípustnosti odvolania v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku je právne irelevantné, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, nie je podporený bližšou argumentáciou.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie povinného podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy oprávneného, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jeho zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2012

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová